

Sözsüz Veda Hikaye

– Korhan-Kulce · 17 Ekim 2025

“Bir kadın gitmeden önce birçok kez içinden gider.”

Ve Murat, sessizliğin ortasında ilk kez bu kadar net anladı:

Bir kadını kaybetmek bazen tek bir büyük yanılışa değil, yüzlerce küçük “umursamama”yla olur.

I. Sessizliğin Başlangıcı

“Bazen sevgi, söylenmeyen bir cümlenin gölgesinde yavaş yavaş solar.”

Murat, farkında olmadan değişmişti.

Başlangıçta sevgi dolu gözlerle baktığı Ayşen’e artık yorgun ve sabırsız ifadelerle dönüyordu.

Ayşen konuşurken gözleri telefonda, kulağı başka yerdeydi. “Hı hı”lar, sevginin değil ilgisizliğin yankıları hâline gelmişti.

Kimi zaman alaycı bir söz, kimi zaman küçümseyen bir bakış...

Kırmak için değildi belki ama önemsememek de kırıyordu.

Ayşen’in saçındaki değişikliği fark etmiyor, yeni aldığı elbiseye tek bir söz etmiyordu. Küçük detaylar gözünden kaçtıkça aralarındaki bağdan birer tuğla eksiliyordu.

Evde bir sorun olduğunda Ayşen konuşmak isterdi; Murat ya susar ya da “Bunu da büyütüyorsun” diyerek geçiştirirdi.

Gururunu sevgisinin önüne koyuyor, özür dilemesi gerektiği anlarda sessizliğe sığınıyordu.

Zamanla kelimeler azaldı, ilgisi eksildi, sevgisi dile gelmez oldu.

Ve Murat, fark etmeden Ayşen’i yalnız bıraktı – yanında dururken bile...

II. Bekleyiş ve Kırılma

“Bir kadın gitmeden önce birçok kez içinden gider.”

Oysa ilk zamanlar her şey başkaydı.

Ayşen’in gülüşü, Murat’ın gününü aydınlatırdı. Göz göze geldiklerinde söze gerek kalmazdı. Uzun yürüyüşlerde elleri sımışıydı, sohbetleri hiç bitmezdi.

Ama zaman geçti.

Hayatın telaşı aralarına sessizce yerleşti. Heyecan, yerini alışkanlıklara bıraktı.

Murat, Ayşen’in hep orada olacağını varsaydı. “Nasılsın?” demeyi unuttu, sevgisini göstermeyi “zaten biliyor” diyerek erteledi.

Ayşen önce bekledi.

Sessizce, belli etmeden...

Bir bakışla, küçük bir sitemle, kırılğan bir umutla.

Ama Murat fark etmedi.

Kendince “hayat böyle,” diyordu.

Bir akşam, Ayşen cesaretini toplayıp konuştu:

“Bazen konuştuğumda beni duymuyormuşsun gibi hissediyorum.”

Murat, gözünü televizyondan ayırmadan, “Abartma Ayşen... Yorgunum sadece,” dedi.

O an Ayşen’in içinde bir tel inceldi, koptu ama yere düşmedi. Henüz...

Günler birbirini kovaladı.

Ayşen’in sessizliği derinleşti, Murat’ın umursamazlığı büyüdü.

Ev aynıydı ama içinde sıcaklık kalmamıştı.

Bir gün, Ayşen ağlayarak dedi ki:

“Seninle konuşamıyorum. Hep susuyorsun, hep duvar gibisin.”

Murat başını eğdi, sadece “Şimdi değil Ayşen... Konuşuruz,” diyebildi.

Ama o “şimdi” hiç gelmedi.

III. Sözsüz Veda

“Bazı vedalar, kapı çarpmadan, ses etmeden olur.”

Bir sabah, Ayşen valizini hazırladı.

Ne bağırdı, ne kavga etti.

Sadece bir mektup bıraktı masaya:

“Sana kızgın değilim Murat.

Sadece artık yok sayılmayı taşıyamıyorum.

Bir kadını kaybetmek bazen büyük bir hata değildir...

Küçük ihmallerin birikimidir.

Sen konuşmadın, ben sustum.

Şimdi sessizlik kazandı.”

Murat mektubu okuduğunda içini tarif edilemez bir boşluk kapladı.

Evin içi sessizdi ama bu sessizlik, ilk kez bu kadar ağırdı.

Ayşen’in sesi, gülüşü, ayak sesleri yoktu artık.

Duvarlar bile yabancılaşmıştı.

“Keşke o akşam televizyona değil, gözlerine baksaydım.

Keşke bir kez ‘haklısın’ diyebilseydim.

Ama hiçbir keşke, onun sesini geri getirmeyecek...” diye düşündü.

O an, Murat yaptığı hataları bir bir fark etti:

Söylemediği güzel sözleri...

Dinlemediği cümleleri...

Görmezden geldiği kırgınlıkları...

Kendi sessizliğinin Ayşen’i uzaklaştırdığını...

Ama artık çok geçti.

Bazı ilişkiler, büyük kavgalarla değil; sessiz ihmallerle yıkılır.

Ve Murat, sessizliğin ortasında ilk kez bu kadar net anladı:

Bir kadını kaybetmek bazen tek bir büyük yanlışla değil, yüzlerce küçük “umursamama”yla olur.

Yazan

Korhan KÜLÇE
www.korhankulce.com
17/10/2025
Saat 09:00